

N:o 34.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 7 april 1904.
 — — — — Andra Kammaren den 7 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
 om ändring af § 136 i skiftesstadgan m. m.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 10.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär ifrågasatt meddelandet af bestämmelser i syfte, att ett af domaremyndighet angående fastighet meddeladt gravationsbevis må innehålla jämväl upplysning angående stadgad ersättning för ståndskog m. m. vid laga skifte samt angående odlingslån, som gravera en fastighet, och att i sammanhang härmed den i 136 § i skiftesstadgan föreskrifna annonseringsskyldighet må upphöra.

Enligt Riksdagens åsikt måste det anses vara af vikt, att säker upplysning kan ernås rörande förekomsten och utsträckningen af sådana skyldigheter, hvilka i likhet med de af motionären åsyftade påhvila fast egendom, oafsedt att densamma efter skyldighetens uppkomst öfvergått till ny ägare. Bestämmelsen i 136 § skiftesstadgan om skyldighet för ägodelningsrättens ordförande att på visst sätt låta kungöra, att ersättning för ståndskog vid laga skifte tillerkänts delägare i detsamma, tjänar i viss mån detta syfte. Men beträffande andra i 13 kap. skiftesstadgan omförmälta arter af vid laga skifte stadgad ersättningsskyldighet samt

med afseende å odlingslån är något sådant offentliggörande af panträttens tillvaro icke föreskrifvet; och det i 136 § skiftesstadgan föreskrifna kungörandet är ett i flera hänseenden bristfälligt och olämpligt medel att bringa ifrågavarande förhållande till deras vetskap, som hafva intresse af att känna detsamma.

Otvifvelaktigt vore det mest tillfredsställande och från rättssäkerhetens synpunkt lämpligast, om till upplysning för dem, som med afseende å en fastighet vilja avsluta rättshandlingar, påbjödes en på likformigt sätt anordnad inskrifning af alla på fastigheten hvilande förpliktelser af sakrätts natur. Sådan inskrifning finnes ju för närvarande stadgad beträffande in-teckningar samt med afseende å fastigheten vidtagna exekutiva åtgärder, och af ett angående fastigheten meddeladt gravationsbevis vinnes sålunda fullständig kännedom om, hvilka förpliktelser påhvila densamma på grund af in-teckning och utmätning.

Att det skulle vara en fördel, om möjlighet kunde beredas att när som helst erhålla ett bevis, som fullständigt upptog alla vid en viss tidpunkt å en fastighet hvilande förpliktelser af den art, att de kunna göras gällande mot ny ägare, synes Riksdagen vara uppenbart. Detta syfte skulle kunna, åtminstone i viss grad, vinnas, om det stadgades, att domhafvande skulle hafva skyldighet att ombesörja, att i in-teckningsprotokollet gjordes vissa anteckningar i fråga om vid laga skifte bestämd ersättningskyldighet enligt 13 kap. skiftesstadgan, äfvensom angående odlingslån, om hvars tillvaro Kungl. Maj:ts befallningshafvande skulle vara skyldig lämna domhafvanden underrättelse.

I saknad af fullständig utredning i ämnet har Riksdagen icke kunnat bilda sig en närmare bestämd uppfattning beträffande medlen för det uppställda syftets vinnande. Dock har Riksdagen i fråga härom uppmärksammat, att, liksom det är angeläget, att ett gravationsbevis upptager alla en fastighet påhvilande förpliktelser af ifrågavarande art, det icke är mindre viktigt, att beviset icke upptager andra gravationer än dem, som verkligen belasta fastigheten. Om det sålunda stadgas, att anteckning om skyldighet för fastighetens ägare att utgifva ersättning af den art, som omförmäles i 13 kap. skiftesstadgan, samt ränta och afbetalning å odlingslån skall göras i in-teckningsprotokollet, torde äfven möjlighet böra beredas för fastighetsägaren att, sedan berörda skyldighet upphört, få ofvannämnda anteckning annullerad eller åtminstone i protokollet erhålla ytterligare anteckning rörande den föregående inskrifningens verkliga betydelse.

På grund af hvad sålunda anförts, och med hänsyn särskildt därtill, att en omarbetning af inteckningslagstiftningen inom lagberedningen torde vara tämligen nära förestående, har det synts Riksdagen önskvärdt, att ofvanberörda ämne vid nämnda revision komme under öfvervägande; och Riksdagen anhåller alltså, att Eders Kungl. Maj:t täcktes taga under öfvervägande, hvilka lagbestämmelser kunna befinnas erforderliga och lämpliga för ernående af det syfte, att af gravationsbevis rörande fastighet må kunna erhållas kännedom, huruvida och i hvad mån fastigheten häftar för af allmänna medel beviljade odlingslån eller för ersättning af sådan art, hvarom i 13 kap. skiftesstadgan förmäles, samt för Riksdagen framlägga dels det förslag i angifna hänseende, hvartill utredningen gifver anledning, dels ock, därest förhållandena anses sådant medgifva, förslag om upphäfvande af den i 136 § skiftesstadgan föreskrifna annonseringskyldighet.

Stockholm den 7 april 1904.

Med undersåtlig vördnad.
